

Frank Cottrell-Boyce

SÜPER BROKOLİ ÇOCUK

GÜNDÜZLERİ YEŞİL,
GECELERİ KAHRAMAN

Frank Cottrell-Boyce

SÜPER
BRÖKOLİ
ÇOCUK

 tudem

SÜPER BROKOLİ ÇOCUK

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2015, Frank Cottrell-Boyce
resim hakları © 2015, Steven Lenton

İlk baskı 2015 yılında, İngiltere’de *The Astounding Broccoli Boy* adı ile Macmillan Children’s Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Frank Cottrell-Boyce
RESİMLEYEN: Steven Lenton
TÜRKÇELEŞTİREN: İpek Güneş Çıgay
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DÜZELTİ: Barış İnce
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Dördüncü Baskı: Nisan 2023 (2000 adet)
(İlk üç baskı İş Bankası Kültür Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-605-285-774-8

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Frank Cottrell-Boyce

SÜPER
BRÖKOLİ
ÇOCUK

 tudem

Frank Cottrell-Boyce

Ödüllü yazar ve senarist Frank Cottrell-Boyce, 1959 yılında İngiltere’de doğdu. Yazdığı ilk çocuk romanı *Milyonlar* büyük ses getirdi; Carnegie Madalyası kazandı ve Danny Boyle tarafından aynı isimle beyazperdeye uyarlandı. Cottrell-Boyce’un kitapları ayrıca Guardian Çocuk Edebiyatı Ödülü, Whitbread Çocuk Edebiyatı Ödülü (ismi şimdilerde Costa Kitap Ödülü oldu), Roald Dahl Mizah Ödülü ve Blue Peter Kitap Ödülü de dâhil olmak üzere çok sayıda ödül için finale kaldı.

Danny Boyle’la birlikte 2012 Londra Olimpiyatları’nın açılış törenini de tasarlayan Frank Cottrell-Boyce, *BBC Radio 2*’nin *500 Sözcük* isimli yarışmasında jüri üyeliği de yapıyor ve ailesiyle birlikte hâlen Merseyside’da yaşıyor.

Tudem Yayınları’ndan Çıkan Kitapları:

Benim Adım Hiç Kimse (*roman*)
Kaçak Robot (*roman*)
Dünya’yı Kurtarmanın 10 Yolu (*roman*)
İnterneti Bozan Çocuk (*roman*)
Süper Brokoli Çocuk (*roman*)

Steven Lenton

İngiltere’de doğdu. Frank Cottrell-Boyce’un bol ödüllü kitaplarının yanı sıra, çoksatan ve ödüller kazanan çeşitli çocuk kitaplarını resimledi, animasyon filmleri yaptı. Hâlen Brighton’da yaşıyor ve üstünde çalıştığı kitaplarda çocukların hayal güçlerini ele geçiren büyüleyici, eğlenceli karakterlere yer vermeyi seviyor.

*Her zaman, her rengiyle çok hoş olan
Bayan Annabel Roose'a...*

Şehir Uyurken Meçhul Bir Kahraman, Çatılardaki Üssünden Şehri Gözetliyor Tek Başına...

Her hikâyenin bir kahramanı vardır.

Önemli olan şu: Bu kahraman sen misin?

Woolpit Kraliyet Eğitim Hastanesindeki ilk gecemde, şansın ayağıma geldiğini düşünmüştüm. Yan yataktaki çocuk uyurgezzer çıkmıştı. Elleri iki yanına düşmüş, başı dimdik, ürkütücü bir lego figürü gibi uyurgezzer şekilde, yalnızca güvenlik koduyla açılabilen koğuş kapısına kadar yürüdü. Gece hemşiresini rahatsız etmek istemediğimden çocuğun peşine takıldım. Tuş takımındaki bazı rakamlara bastı. Kapı açıldı, oğlan boş hastane koridorlarından geçerek personel kantinine ulaştı –burada peynirler dikkatimi dağıttı– sonra da yangın kapısından dışarı çıktı.

Kendimizi sokakta bulacağımızı sanmıştım.

On iki kat yukarıda olduğumuzu unutmuşum.

Hastane çatısında, kulübe gibi bir şeyin kapısında duruyorduk.

Metrelerce aşağıda şehir devasa bir Noel ağacı gibi parılıyordu. Oğlan, korkutucu lego duruşuyla çatının kenarına kadar

ilerledi. Bir adım daha atsa... CORT! Onlarca metre aşağıdaki kaldırımında reçel yığını olacaktı. Seslenmeyi düşündüm, ama ya uyanırsa ve korkup düşerse ne olacaktı?

Adı Tommy-Lee Komissky'ydı bu arada. Ama herkes ona “Gaddar Komissky” derdi. Benim adım ise Rory Rooney. Okulda aynı sınıftaydık. O en iri yarı ve en acımasız olanımızdı; ben- se en ufak tefek ve en zayıf. Sana sandviçlerimi ezdiği, çantamı otobüsün arkasından fırlattığı hatta bir keresinde *beni* bile oto- büsten attığı anları anlatabilirim.

Ama o anda bunu düşünmüyordum. O anda şunu düşün- yordum: *İşte bu. Bu benim kahraman olma şansım. Yüzde yüz.*

Tek yapmam gereken, onun hayatını kurtarmaktı.

Bir adım daha atmadığı sürece gayet kolay olacaktı.

O sırada bir şimşek çaktı.

Tommy irkildi.

Gözlerimi kırıştırdım.

Bir gök gürültüsü duyuldu.

Tommy bir adım daha attı.

Ve sonra Gaddar Komissky, çatıdan aşağı düştü.

Sonra Bir Baktım...

Çatıdan düşüyordu. Bense çatının uzak tarafındaki kapının eşiğinde duruyordum. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Fakat sonra birden...

Kendimi onun yanında buluverdim.

Yerde.

Bir dizi tekerlekli çöp kovası ile bir çöp konteyneri arasında.

Onu kurtarmıştım.

On iki kat üstümüzdeki çatıya baktım. Oradan buraya nasıl gelmiştik?

Nasıl?

Eh, işin aslı... ben *muhteşemim*.

Ve bu da benim muhteşem hâle gelişimin hikâyesi.

On iki katlı bir binanın tepesinden düşmüştük. Ama kaldırıma *cort!* diye yapışıp reçele dönmedik. Kaldırımı delip geçmedik. Sekmedik de. Hatta tek bir yerimiz dahi çizilmedi.

Düşüşümüz hiçbir yerimize zarar vermemiş olsa da Gaddar'ı uyandırmıştı.

Etrafına baktı, gerindi ve “Neler oluyor? Neredeyiz? Beni çöp kovasına atmaya mı çalışıyorsun!?” diye gürledi. (Alışılma-
dık bir soru gibi görünebilir bu ama biz okuldayken, Gaddar Komissky bir keresinde beni çöp kovasına *atmıştı*. İntikam al-
maya çalıştığımı düşünmüş olmalı.) Yanından sıvışıp kaçmaya-
yım diye beni köşeye sıkıştırdı. Fakat korkmadım.

O gece, onunla tanıştığımdan beri ilk kez, Gaddar Komis-
sky’den korkmuyordum.

O gece hiçbir şeyden korkmuyordum.

“Burada ne yapıyoruz? Buraya nasıl geldik?”

Binanın tepesine baktım; başımın o kadar üzerinde, o kadar
yüksekteydi ki zar zor görebiliyordum.

“Atladık,” dedim. “Yukarıdan.”

O da yukarı baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsun Rory Roo-
ney?” dedi, bana savurmak üzere yumruğunu geri çekerek.

“Hayır.”

“Atlamış olamayız. Ölürdük.”

“Ama atladık. Ve ölmedik. Ayrıca,” dedim, “açıklanamayan
tek şey atlama kısmı değil. Koğuştan çıkarken kapıyı uykunda
açtın. Ben de çatıdayken, azıcık... ısınlandım. Bunların anlamı
ne? Bir düşün.”

Gaddar Komissky, öfkeli bir yabancısı yutmuş gibi görünü-
yordu.

Kusuvermesinden endişelendim. “Neyin var? Ne oldu? İyi
misin?”

“Düşünüyorum.”

“Ha, tamam.”

“Hayır. Tamam değil. Aklım almıyor.”

“Pekâlâ Tommy-Lee, dinle.” (Bu arada, ona ilk kez gerçek adıyla sesleniyordum.) “Hasta olduğumuzu düşündükleri için bizi Woolpit Kraliyet Eğitim Hastanesindeki tecrit koğuşuna koydular. Ama ya hasta değilsek? Ya biz... süper kahramansak?”

Nasıl Muhteşem Olduk?

Hiç kimse süper olarak doğmaz. (Süpermen hariç tabii.)

Hulk, kendi yaptığı Gama Bombası patlayana kadar, sessiz sakın bir bilimsanısı olan Bruce Banner'dı.

Örümcek Adam ise radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılınca dek, kırk beş kiloluk cılız Peter Parker'dı.

Bataklık Canavarı, botanikçiydi. Çölleri verimli hâle getirmenin yolunu bulmaya çalışıyordu ama öldü ve ruhu bir çalılığa takılıp kaldı.

Onlar kahraman olmayı seçmedi. Kahraman olmak istemiyorlardı bile. Başlarına tuhaf şeyler geldi ve sonra muhteşem oluverdiler. Muhteşemliklerini geçirmek için hastaneye gidebilirlerdi... ama hayır. Onu iyilik adına kullanmayı seçtiler. Onları kahraman yapan da buydu.

Bizim için de tam olarak böyle oldu.

Hastanenin çatısına baktığımda, başımıza gelen tüm tuhaf şeylerin bir kuyrukluyıldızın kuyruğu gibi peşimizden geldiğini gördüm.

Hayatım bir Örümcek Adam çizgi romanının sayfaları gibi yanımdan geçip gidiyordu!

Ki ben çizgi roman sevmem bile. (Babam sever ama ben sevmem.)

Bu çizgi romanın kapağında Tommy-Lee ile benim bir resmimiz var ve altında, “Nasıl Muhteşem Olduk? Hadi, okumaya devam edin!” yazıyor.

Katil Kediciklerin Saldırısı

Kamu Sağlığı Uyarısı:

Genellikle “kedi gribi” olarak bilinen Kedi Kökenli Solunum Yolu Enfeksiyonu’na, ev kedileri tarafından yayılan bir virüs neden olur. Virüs, sağlığı ciddi şekilde tehdit etmese de son derece bulaşıcıdır. Kedilerle temasınızı minimumda tutarak enfeksiyondan kaçınabilirsiniz. Kediniz varsa lütfen salgın geçene kadar evde tutun. Teşekkürler.

Haberler dışında kimse buna kedi gribi demiyordu. Halk bu hastalığa “Katil Kedicikler” adını takmıştı. Özellikle de annem.

Kedimiz yoktu ama evimizde kedi kapısı vardı; bizden önce oturanlar tarafından takılmıştı. Annem kedi kapısını açılmayacağı şekilde çiviledi ve arka bahçenin her yerine de kedi uzaklaştırıcı talaş toprakları yaydı.

“Korkma aşkım,” dedi babam. “Başka kimse korkmuyor zaten.”

Annem, “Başka kimsenin korkmaması olayların korkunç olmadığı anlamına gelmez,” dedi.

Bu konuda kesinlikle haklıydı. Handsworth Lisesine başladığımız gün de baş-

ka kimse korkmuyordu. Oysa ben korkuyordum ve korkmakta yüzde yüz haklıydım, çünkü daha o ilk sabah, Gaddar Komissky çantamı sırtımdan çekip almış, içini karıştırmış, sandviçlerimi çıkarmış ve gözümün önünde midesine indirmişti.

Bonnie Crewe, yani Dünyanın En Uzun Atkuyruğuna Sahip Kızı, “Neden kendi cüssene uygun birine sataşmıyorsun?” demişti ona.

Gaddar, ağzı öğle yemeğimle dolu, “Benim cüssemde kimse yok çünkü,” diye homurdanmıştı. “Hem, varsa bile neden bu riski alayım? Böcek gibi ezebileceğimi bildiğim birine sataşmak benim için çok daha güvenli.”

Bonnie, “Çok mantıklı,” diye yanıtlamış ve atkuyruğunu iki yana savurarak yanımızdan uzaklaşmıştı.

Babam, virüsün pek ciddi olmadığını açıkladı anneme; grip benzeri belirtilere ve hâlsizliğe neden oluyordu. Ayrıca, kediniz varsa bile hastalığa yakalanma olasılığınız sadece yüzde ondu.

“Hastalığa yakalanma olasılığının yüzde on olması,” dedi annem, “insanların yüzde onunun hasta olacağı anlamına gelir.”

“Hayır, gelmez.”

“Evet, gelir.”

“Gelmez.”

“Gelir.”

“Gelmez.”

“Gelir. Ve insanların yüzde onu hastalığa yakalanırsa, insanların yüzde onu çalışamayacak demektir. Ya bu insanlar fırınlara un, mandıralarda süt dağıtan kişilerse? Ya yiyecekleri süpermarkete götüren kişilerse? Ya sabahları marketleri açarlarsa? O

zaman ne olur sizce? Piyasada herkese yetecek kadar yiyecek olmaz. İnsanlar da yiyecek için ayaklanır. İşe gidemeyecek kadar hasta olan insanların bir kısmı polis çıkarsa peki? Bu durumda isyancıların ayaklanmasını bastıracak polis olmaz. Sonra? Kedicikler yüzünden kamu düzeni tamamen bozulur gider.”

“Bence bunun olma olasılığı yüzde 0,001,” dedi babam. “Enişelenecek bir şey yok. Varsa bile sadece yüzde 0,001.”

Annem yaklaşık bir milyon kutu konserve ve on ton makarna aldı. Üstelik, insanlar onu görüp de aynısını yaparlar ve bu da panik dolu bir satın alma dalgasını tetikleyebilir diye, bunları büyük bir marketten tek seferde de almadı. Ayrıca elektrikler kesilir diye kendi gaz tüpü olan bir kamp ocağı, bir dolu kibrit ve mum aldı. Yetmedi, sular kesilir diye bize küveti soğuk suyla doldurttu.

“İşte şimdi korkmuyorum,” dedi. “Artık hazırım.”

Babam anneme, *Korkmayı Bırak, Hazır Olmaya Bak* adlı bir kitap almıştı. İsmi altında, “Ne yapacağınızı bilerseniz, tehlikeli durumlar tehlikeli olmaktan çıkar” yazıyordu.

Kitapta şu konulara yer veriliyordu:

- Eşekarısı sokmalarında ne yapılır?
 - Kibritsiz ateş nasıl yakılır?
 - Tavşan nasıl yakalanır, hazırlanır ve pişirilir?
 - Burun kanaması nasıl durdurulur?
 - Toplumda kanun ve düzen tamamen çökerse ne yapılır?
- Bir de...
- Zorbalarla nasıl başa çıkılır?

SÜPER BROKOLİ ÇOCUK

**Her hikâyede kahramanlar ve kötüler,
kazananlar ve kaybedenler vardır.
Hangisi olduğuna sen karar vermezsen
başkası senin yerine karar verir...**

Rory Rooney, sınıfının en küçüğü. İtilip kakılmaya maalesef alışkın. Zorbalardan kaçma konusunda da büyük tecrübeye sahip. Dahası, annesi sağ olsun, küresel bir virüs salgınına bile hazır. Rory aslında bu hayatta her şeye hazır.

Ansızın yeşermek hariç!

Ama işte, yeşeriyor. Baştan ayağa, brokoli yeşiline dönüyor. Kazandığı süper güçleri kullanmak ise elbette büyük sorumluluk gerektiriyor...

Frank Cottrell-Boyce'un "süper" romanı *Süper Brokoli Çocuk*, hakiki kahramanların aslında aramızda, tam içimizde olduğunu hatırlatan; okuru nehir sularından gökdelenlerin tepesine fırlatan, aksiyon dolu bir macera.

Türkçeleştiren: İpek Güneş Çıgay

tudem.com

f t c i l n tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-774-8

9 786052 857748